

Historie fra legevaktlivet i 1985

*Historier fra
virkeligheten*

En innlandsbygd i Norge.

Telefonen ringer en iskald onsdag ettermiddag i mars.

Jeg tar den.

– Hallo, er det du, dokter?

– Ja.

– Har du vakt?

– Ja, jeg har da det.

– Du må komme og se på bror min.

– Å, er han dårlig?

– Du dokter, jeg trur han er veldig dårlig.

– Ja vel.

– Du dokter, jeg trur han er dau.

– Å, hvor er han, da?

– Vi trur han er på do.

– Hvor er det?

– Bak låven, men vi har ikke hatt nerver til å gå rundt og se.

– Jeg får komme opp og se da.

Jeg fikk veibeskrivelse og dro opp til et fjernt hjørne av bygda. Der sto det to bekymrede mennesker, en ca. 60-årig søster og en jevn gammel bror på tunet av et småbruk, i snøen og kveldssola.

– Hallo, er det dokteren?

– Ja.

– Du må gå og finne'n sjøl. Jeg er halvt sjukmeldt for nerverne, så jeg kan ikke bli med.

– Når så dere ham sist da?

– På mandag kl 10, da gikk han over garden til do. Han går alltid på do kl 10, og vi andre søskena bor der oppe på nabo-gården og så'n på mandag, siden har vi ikke sett'n. Husdøra er låst, så vi har ikke fått sett inne. Han låser alltid døra når han går på do.

Jeg gikk alene rundt låven og fant utedodøra lukket med krok på innsida. Jeg fikk tak i kroken med bilnøkkelen og lirket den opp. Broren satt der. Han hadde sittet der i to døgn i kulda.

Han døde nok på mandagen.

Jeg gikk tilbake til søsknene og fortalte at han var bak der og spurte om vi skulle prøve å få ham inn i huset.

– Du får gå og hente nøkkelen som han har i lomma.

Jeg gikk og fant nøkkelen og vi låste oss inn i det nedkjølte huset. På kjøkkenbordet sto det et frossent speileggmåltid.

– Men, du dokter, han har jo nettopp gått ut, for det står mat på bordet.

Jeg sa jeg mente speilegget nok ville blitt stående der selv om det var gått enda noen dager til.

– Å ja, det ville vel det.

– Vi må vel få ham inn fra doen.

– Du dokter, du må nok bære bror vår inn i huset, for jeg har dårlig rygg sjøl.

Han så jo ganske tung ut, er det ingen andre i nærheten?

– Jo, du kan jo spørre'n Oskar i huset der borte.

Jeg gikk dit; ingen hjemme. Jeg gikk tilbake til søskenparet.

– Du dokter, jeg har tenkt på at han Oskar kan jo ikke klare denna jobben han, for'n Oskar er jo over 80 år. Da tilkalte jeg ambulansen selv om det ikke var håp om overlevelse.

PS. Dette er kun et referat og ikke hverken ironi eller harselas.

Erling Egenæs

